

Spm. nr. S 211

Til *kirkeministeren* (15/2 91) af:

Rønholt (KF):

»Er det korrekt, at københavnske kirkemyndigheder bryder plomber på urner og tømmer asken i et til formålet gravet hul uden de pårørendes accept og uden de pårørendes viden- de?«

Begrundelse

Det fremgår af en artikel i *Landsbladet* den 8. februar 1991 af Hans Fabricius, at det er almindelig praksis at bryde plomber på urner for derefter at tømme asken ud i et gravet hul uden at underrette de pårørende.

Det fremgår endvidere af artiklen, at Kirkeministeriet og andre kirkelige myndigheder ved, at det foregår sådan.

Svar (22/2 91):

Kirkeministeren (Torben Rechendorff):

Det fremgår af begrundelsen for spørgsmålet, at sognepræst Hans Fabricius i en artikel i *Landsbladet* den 8. februar 1991 har udtalt, at det er almindelig praksis at bryde plomber på urner for derefter at tømme asken ud i et gravet hul uden at underrette de pårørende, og at noget sådant skulle finde sted med Kirkeministeriets vidende.

Jeg skal til spørgsmålet og begrundelsen for dette bemærke følgende.

I henhold til § 12 i Kirkeministeriets bekendtgørelse nr. 593 af 1. december 1975 om begravelse og ligbrænding kan jordfæstelse af aske ske uden brug af urne.

Herved er imidlertid alene fastslået, at dette er en lovlig form for jordfæstelse.

Et ganske andet spørgsmål er naturligvis, om kirkegårdsbestyrelser eller begravelsesvæsener kan anvende den nævnte form for jordfæstelse, uden at afdødes pårørende har erklæret sig indforstået hermed.

Dette spørgsmål kan klart besvares benægtende. Det er naturligvis ganske utilbørligt, at pårørende, der har udvalgt og bekostet en askeurne i tillid til, at urnen jordfæstes, skal kunne udsættes for, at urnen destrueres og asken nedgraves i jorden.

Kirkeministeriet har da også i 1987 udtalt, at jordfæstelse af aske uden brug af urne forud-

sætter, at afdødes pårørende har erklæret sig indforstået med en sådan fremgangsmåde. Ministeriet påtalte i samme forbindelse, at en kirkegårdsleder havde tilintetgjort askeurner og jordfæstet asken uden forinden at indhente samtykke hertil fra de afdødes pårørende.

Det er derfor aldeles urigtigt og direkte misvisende, når sognepræst Hans Fabricius i *Landsbladet* den 8. februar 1991 har udtalt, at en fremgangsmåde som den nævnte skulle finde sted med Kirkeministeriets samtykke.

Jeg vil i sagens anledning præcisere den gældende retstilstand over for kirkegårdsbestyrelserne/begravelsesvæsenerne, og jeg har iværksat en nærmere undersøgelse af det tilfælde, der er omtalt i *Landsbladet* den 8. februar 1991.

Spm. nr. S 212

Til *trafikministeren* (15/2 91) af:

Karen Jespersen (S):

»Mener ministeren, det er acceptabelt, at DSB udgiver en pjece om den faste forbindelse over Øresund, der foregriber en politisk beslutning, og er politisk propaganda i den forstand, at den kun oplyser om de positive konsekvenser af en fast forbindelse over Øresund?«

Begrundelse

DSB har udgivet en pjece, »Øresundstog 1998«, der kan give læseren det indtryk, at der er truffet en politisk beslutning om en fast forbindelse over Øresund med tidsplan for byggeriet, linjeføring m.v. Desuden beskriver pjecen kun de positive konsekvenser af en fast forbindelse over Øresund som f.eks. flere passagerer til lufthavnen, hurtigere og nemmere transport i Øresundsregionen m.v. Men der står ikke noget om de mange problemer med støj og forurening, som denne øgede trafik af biler, tog og fly betyder for især det ydre Amager.

Svar (22/2 91):

Trafikministeren (Ikast):

DSB har sammen med de svenske jernbaner, SJ, udarbejdet et oplæg til, hvordan betjeningen med jernbane kan foregå med en fast forbindelse over Øresund. Oplægget er en nødvendig forudsætning for at planlægge og dimensionere Øresundsforbindelsen.